

Sincabın Kayıp Pusulası

Çınar BİBER

Sincabın Kayıp Pusulası

Çınar BİBER

Güneşli bir sabah, kızıl-turuncu tüylü ve büyük kabarık kuyruklu bir sincap küçük kahverengi çantasını hazırladı. Çantayı sıkıca bağladı ve içindeki parlak pusulayı kontrol etti. Bugün o ve arkadaşı Kızılgerdan tepenin ardındaki yepyeni bir ormanı keşfedeceklerdi. Yuvarlak kehribar gözleri heyecanla parladı. "Maceraya hazır mısınız?" diye sordu, bıyıkları seğirerek.

Kızılgerdan yanına uçu, kırmızı-turuncu göğsü güneşte parlıyordu. Küçük mavi atkısı uçu. "Hazırım," dedi cıvılayarak, sarı gagasını yana eğdi. "Ama birlikte kalalım ve nereye gittiğimize dikkat edelim." İki arkadaş yaşlı meşenin yanından geçip pusula iğnesini kuzeye doğru izleyerek yola koyuldular. Çimen yumuşacıktı, gökyüzü geniş ve masmaviydi.

Kısa süre sonra yeni orman etraflarında yükseldi; uzun, yeşil ve seslerle doluydu. Yabancı ağaçlar fısıldıyordu. Bilinmeyen kuşlar ötüyordu. Sincap pusulayı küçük patilerinde tuttu, iğnenin yolu göstermesini izledi. "Bu orman düşündüğümden daha büyük," dedi. Kızılgerdan yanındaki bir dala kondu. "O zaman birlikte keşfederiz," dedi neşeyle.

Eğrelti otları ve çiçeklerin arasından daha derine yürüdüler, ta ki Sincap bir köke takılana kadar. Pusula patilerinden fırladı ve bir taşa çarpıp keskin bir çatırtıyla yere düştü. Sincap onu aldı ve hafifçe salladı. İğne döndü, döndü ve durdu. Hiçbir yönü göstermiyordu. "Olamaz," diye fısıldadı. "Kırıldı."

Kızılgerdan bir dala uçu ve etrafına baktı. Her ağaç birbirine benziyordu. Her patika kıvrılıp uzaklaşıyordu. "Ev hangi tarafta?" diye sordu Sincap, kulakları sarkarak. Kabarık kuyruğu da sarktı. Kızılgerdan bir an düşündü. "Endişelenmeyelim," dedi sakın bir sesle. "Burada yaşayan birine sorarız. Orman hayvanları ormanlarını en iyi bilir."

Yukarıda, yaşlı bir baykuş bir dalda oturuyordu; yuvarlak gözlükler ve yumuşak yeşil örgü bir yelek giymişti. "Merhaba, küçük gezginler," dedi nazikçe öterek. "Kaybolmuş görünüyorsunuz." Sincap kırık pusulayı kaldırdı. "Çalışmayı bıraktı," dedi. Baykuşun kocaman altın gözleri yavaşça kırpıldı. "Pusulaya faydalıdır," dedi, "ama ormanın kendi yönleri vardır."

Baykuş kanadıyla diğerlerinin üzerinde yükselen çok uzun bir ağacı gösterdi. "Şu uzun ağacı görüyor musunuz? Ormanın kuzey tarafında durur. Onu bir işaret olarak hatırlayın, o zaman kuzeyin hangi taraf olduğunu hep bilirsiniz." Sincap ağaca baktı ve başını salladı. Kızılgerdan mavi atkısını biraz daha sıkı bağladı. "Bir işaret," diye tekrarladı. "Bunu hatırlayabilirim."

Baykuş gülümsedi ve onlara bir ipucu daha verdi. "Uzun ağacı arkada bırakıp güneye gidin, patikanın yanındaki büyük gri kayaya ulaşırsınız. O kaya da bir işaretler. Onun ötesinde ışığın hep parladığı güneşli bir açıklık var. Bu üçünü kullanın, kaybolmazsınız." Gözlüklerini düzeltti. "Haydi gidin ve kendiniz görün."

Baykuşa teşekkür ettiler ve uzun ağacı arkalarında tutarak hızla yürüdüler. Kısa süre sonra patikanın yanında, yuvarlak ve yosunlu büyük gri kayayı buldular. Sincap üstüne tırmandı ve etrafına baktı. "Güneşli açıklığı buradan görebiliyorum!" diye seslendi. Aşağıdan neşeli bir ses yanıt verdi. "En sevdiğim yeri bulmuştunuz!"

Kayanın yanında küçük bir kirpi duruyordu; içine sarılı bir yaprak harita konmuş minik kırmızı bir sırt çantası taşıyordu. "Merhaba!" dedi, parlak gözleri pırıldayarak. "Ben de güneşli açıklığa gidiyorum. Birlikte yürümek ister misiniz?" Kızılgerdan yanına kondu. "Evet, lütfen," dedi kibarca. "Yolu öğreniyoruz."

Kirpi yaprak haritasını açtı. "B y k kaya benim i aretim," dedi. "A ıklıktan ayrıldı ımda kayaya do ru y r r m, sonra uzun a acı ararım. G ne li a ıklık parlak ve sıcaktır, bu y zden ona her zaman geri d n   yolumu bulabilirim." Sincap'ın kehribar g zleri kocaman a ıldı. "Yani i aretler g rebildi in bir harita gibi!"

Üç arkadaş birlikte güneşli açıklığa yürüdüler; altın ışık ağaçların arasından süzülüyordu. Sincap geldikleri yöne baktı. Büyük kayayı ve onun ötesindeki uzun ağacı görebiliyordu. "Artık kuzeyin hangi taraf olduğunu biliyorum," dedi gururla. "Ve eve nasıl gideceğimi de biliyorum." Kızılgerdan kanatlarını çırpı. "İşaretler harika!"

Kızılgerdan kirpiye döndü ve baykuşun hatırlanan sözlerini düşündü. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler," dedi. "Yol sormak bugün yaptığımız en akıllıca şeydi." Kirpi sırttı. "Orman dostları birbirine her zaman yardım eder," dedi. "Hepimiz böylece yol buluruz." Sincap kırık pusulayı çantasına geri koydu ve gülümsedi.

O akşam Sincap ve Kızılgerdan öğrendikleri işaretlerle eve döndüler. Uzun ağaç onlara kuzeyi gösterdi. Büyük kaya onlara patikayı gösterdi. Güneşli açıklık arkalarında altın bir lamba gibi parlıyordu. "Pusulaya hiç gerek yokmuş," dedi Sincap. "Sadece sormamız ve bakmamız gerekiyordu."

Yaşı meşenin yanına döndüklerinde Sincap kırık pusulayı bir kütüğün üstüne koydu. "Hatırlamak için saklayacağım," dedi. Kızılgerdan mavi atkısını kabarttı. "Ben de ormanın yardımsever dostlarla dolu olduğunu hatırlayacağım." Yakında yeniden keşfe çıkacaklarına ve emin olmadıklarında her zaman yol soracaklarına söz verdiler. Orman etraflarında yumuşakça hışırdadı, dostça ve sıcacık.

O günden sonra iki arkadaş her yere gidebildiler. Uzun ağacı, büyük kayayı ve güneşli açıklığı ezbere biliyorlardı. Ne zaman yeni bir hayvan kaybolmuş görünse, Sincap ve Kızılgerdan gülümseyip şöyle derlerdi: "Endişelenme. Yol sormak akıllıcadır." Ve işaretlerle ve iyi kalpli dostlarla dolu orman, onların her zaman evlerine dönüş yolunu bulmalarına yardım etti.